

VERKSAMHET 2018

Skådebanan i Jönköpings län

VÄLKOMNA TILL ÅRSMÖTET 16 MARS 2019

Som i alla ideella föreningar är det svårt att berätta om verksamheten under året – det går upp och ner - det är högt och lågt – svårt och lätt – kul och tungt - men trots allt alldeles underbart. Tack till alla som gjort det hela möjligt: styrelsen, uppdrags- och bidragsgivare, medlemsorganisationer, samverkanspartners och alla andra som kommit med idéer och öppnat kontaktvägar. Vägen är sällan så här rak men lika lång och det är alltid spännande att se vad som väntar på krönet

Ann-Britt Carlsson

Ordförande

Verksamhetens syfte och grund

Skådebanan är en över 100 år gammal förening som allt sedan starten har haft som syfte att tillgängliggöra konsten och kulturen för personer och grupper som inte "naturligt" kom i kontakt med dessa. Genom åren har detta givetvis skett på olika sätt. Men det är fortfarande ett av våra prioriterade mål. Genom konst och kultur når vi lättare människors känslor och engagemang. Tillgänglighet på alla plan är viktigt för oss.

Vårt arbetssätt och medlemsorganisationer

Vi är en ideell förening som ingår i ett nationellt nätverk av nio regionala Skådebaneföreningar. Via Riksskådebanan och andra nationella organisationer som exempelvis Sveriges Konstföreningar stärker vi vår egen kompetens och tillför regionen kunskaper. Genom dessa får vi också stöd för att arbeta med utveckling inom konst- och kulturområden. Mervärdet består, i första hand, av att konst- och kulturarbetare från andra delar av landet kommer hit. Kontakterna innebär också en möjlighet till vidgat internationellt perspektiv.

Vår metod är att i stor utsträckning arbeta via andra. Samverkanspartners är främst våra medlemsorganisationer men också kommuner och det övriga civilsamhället.

Medlemsorganisationer är; Studieförbundet Vuxenskolan, Qom Ut, Jönköpings läns Museum, Synskadades Riksförbund i Jönköpings län, Sensus, ABF Jönköpings län, Riksteatern Jönköpings län, Rädda Barnen södra regionen, ShareMusic & Performing Arts, Jönköpings läns Hembygdsförbund, Sveriges Konstföreningar Jönköpingsdistriktet, Konstnärsföreningen Dymlingen och Föreningen Konstgrafiker i Jönköping, Galleri KB ART och Österängens konsthall.

Våra värderingar

Likabehandling, tillgänglighet och mångfald är grunden för det vi gör. Dessa värderingar finns med när vi planerar och genomför vår verksamhet. Genom att ha löpande återkommande aktiviteter kan vi följa upp och hitta metoder för att balansera mot mer jämställdhet och bättre tillgänglighet.

Genom att arbeta tillsammans med och via andra - som vänder sig till eller arbetar med specifika grupper - kan vi nå dessa, exempelvis barn och unga eller nya svenskar – som vi som regional ideell organisation inte har någon direkt koppling till.

Från Region Jönköpings län

I remissutgåvan av Regional kulturplan 2018-2020 skriver man: "Region Jönköpings län bör aktivt verka kring en breddad kulturarvssyn, så att förståelsen kring kulturarv och kulturmiljö leder till att begreppen får en betydelse för vardagen. Kulturella och estetiska uttrycksmedel och upplevelser bidrar positivt till barns och ungas hälsa och utveckling till självständiga och kritiskt tänkande individer ... Kulturarvsaktörerna bör därför fortsätta verka för att barn och unga, oavsett förutsättningar, ska kunna ta del av kulturarvets mångfald och erbjudas möjlighet till eget skapande, delaktighet och inflytande."

Vi ser detta som i linje med våra värderingar och under några år har vi aktivt verkat för en breddad kulturarvssyn såväl i samarbete med läns museet som genom andra arrangemang.

Höjdpunkter i verksamheten under 2018

Rapport från "Konsten att mötas" den 10 mars 2018 i Gnosjö

I samband med årsmötet arrangerades en dag full av konst och reflektion. Vi började dagen med att tillsammans bekanta oss med utställningen "Mother Tongue". Därefter föreläste Shiva Anoushirvani under rubriken "**Tystade kvinnor inom kulturen**".

Shiva Anoushirvani, född 1979, bildkonstnär, baserad i Stockholm och har studerat Fri-Konst och "Critical Studies" på Goldsmiths Universitet i London. Hon arbetar främst med rörliga bilder, installationer, fotografi och performance. I sitt konstnärskap berör Anoushirvani ofta makt och maktlöshet, minne, historia och arv. Under en tid har hästen, ridsporten och landskapet varit centrala symboler i hennes konst. Dessa har ofta framställts som konnotationer i relation till makt, ojämn resursfördelning, genus, arv och minne. Hon forskar på Kungliga konsthögskolan på temat Arbeta inom ramen för projektet "Work a Work", med stöd av Vetenskapsrådet.

Shiva Anoushirvani tog sin utgångspunkt i författarinnan Virginia Wolf och hennes återkommande resonemang om kvinnors behov av "ett eget rum". Detta kan vara fysiskt eller också ekonomiskt. Verket "Everyone I have ever slept with" av Tracey Eman väckte uppmärksamhet. Titeln är förstås avsiktligt dubbeltydig, men även det faktum att verket är textilt fick en del kritiker att höja på ögonbrynen. Broderier och applikationer finns både på in- och utsidan. Även Judy Chicagos verk "The dinner Party" är textilt och i broderierna nämns 999 namn och det är ett omfattande konstverk med 39 olika uppdukningar som presenteras. Alla detaljerna i verket är viktiga och här kan man tala om att hantverket har kommit tillbaka till konstscenen. Men konstkritikerna var inte nådiga. De menade att Judy Chicagos verk var smaklöst och inte av beständig karaktär.

Sammanfattningsvis ger Shiva Anoushirvanis framställning många exempel på att kvinnors plats inom kulturen på inget sätt är självklar. Inte minst blir detta mönster tydligt när Ellinor Collins kvinnliga friidrottare visas upp som en jämförelse. På bilderna ser vi kvinnor som är "frånkopplade", d v s fullt upptagna med sin viktiga uppgift, nämligen att delta i och vinna en tävling. Ingen ler insmickrande mot fotografen utan i stället har de fokus på sin uppgift.

"Everyone I have ever slept with" Tracey Eman

"The Dinner Party" Judy Chicago

Verket "The Silence" av Mandana Moghaddem" beskriver en samling människor som står och tyst betraktar en simbassäng och ingen reagerar när en av personerna hoppar i. Eller borde de ha gjort det?

"The Silence" av Mandana Moghaddem"

Efter lunch var ämnet **"Yttrandefrihet – hot – kultur – konst"** och det var Anders Rydell som talade över detta. Han är född 1982, författare och journalist. Han arbetade som redaktör på magasinet [Bon](#) 2005–2008. Han blev 2008 chefredaktör för tidningen *Konstnären*, som ges ut av [Konstnärernas riksorganisation](#) och Sveriges Konsthantverkare & Industriformgivare. 2015 blev han kulturchef för [Hallpressen](#) i [Jönköping](#) med ansvar för kulturen i tidningar som Jönköpings-Posten, Smålands-Tidningen, Smålands Dagblad, Falköpings Tidning, Värnamo Nyheter, Tranås Tidning, Skaraborgs Läns tidning m fl. Han har utkommit med sex böcker, däribland "Plundrarna" och "Boktjuvarna" som översatts till 19 språk. Han mottog nyligen Stiftelsen Bengt Jansons Minnesfonds pris för 2018.

Anders Rydell tog oss med till Egypten och den arabiska våren 2011. Framför allt i Kairo men även i andra städer förekom mycket väggmålningar. Väggar utomhus var fortfarande en plats där man kunde uttrycka sin åsikt. Ena natten målade det islamska brödraskapet sina bilder och några nätter senare gav de revolutionära sitt budskap över den tidigare bilden.

Utifrån detta och ett exempel från Afghanistan pekade föreläsaren på hur vi i Sverige trott - Detta händer inte i Sverige! Vi tror oss kanske kunna uttala något sådant utifrån att Sverige varit en fristad för förföljda författare sedan 1998, men i så fall är det konstigt att kulturarbetare som Joanna Rytel, Dror Feiler, Makode Linde och inte minst Peter Johansson upplevt hot under många år. Vilka konsekvenser får sådana hot?

Anders Rydell har haft en rad olika uppdrag tillsammans med andra för att undersöka hur det står till med kultur och rätten till yttrandefrihet. Bland annat har han för Myndigheten för Kulturanalys undersökt hur kulturutövare uppfattar sin situation. En rad omständigheter uppdragas. Vem ansvarar för en föreläsare? Kan institutionerna anställa väktare för att skydda konstnärer? För hoten har blivit mer och mer systematiska. De kommer framför allt från högerextremistiskt håll och resultatet blir ett mer polariserat samhälle.

I de gjorda mätningarna fick man fram att 1/3 av alla tillfrågade kände sig hotade. Detta är ett fenomen att ta på allvar. Fakta i frågan är att det är en grupp som är särskilt mycket utsatt, t ex konstnärer med utländsk bakgrund. Men det faktum att hot förekommer i stor omfattning gör många fler rädda för att yttra sig.

I Sverige borde vi ta upp och diskutera definitionen av ordet yttrandefrihet. Det innebär **inte** att du får säga vad som helst till din nästa. Sammanfattningsvis konstaterade Anders Rydell att vi behöver ha en omfattande folkbildningskampanj om yttrandefrihet.

... vidare om "Konsten att mötas"

På ett tidigt stadium deltog vi i Sveriges Konstföreningars, KRO och KLYS projekt "Konsten att mötas", som innebär att vi skall arrangera möten inom konst och kultur där konstnärer från Sverige och andra länder engageras. Deras huvudsyfte är att skapa möten och kreativa samarbetsprocesser mellan människor med olika bakgrund, normer, värderingar, synsätt och erfarenheter och stärka aktörer från civilsamhället, i det här fallet konstföreningar, i deras arbete med konst och kultur.

Utöver Gnosjö (se ovan) har vi medverkat till att videoverken "Mother Tongue" visats i Mariannelund på konsthall Betel.

Inom ramen för "Konsten att mötas" arrangerades, i samverkan med Nässjö kommun, två spännande aktiviteter.

Söndagen den 21 januari inbjöds till en dag där temat var "Konsten att mötas". Det är ingen konst att mötas tänker en del, men vi hittar inte alltid mötesplatser. Men vår tolkning av uttrycket kan också vara följande. Kultur och konst är ofta mötesplatserna. Dagen var tänkt att inspirera till att använda konst och kultur mer för att skapa bra möten. Vi vände oss särskilt till kommunala förvaltningar som skola, bibliotek och kultur, lokala och regionala kulturutövare, konstföreningarna och andra utställare i regionen. Vi hade två konstnärer, Iryna Hauska och Michal Hudak, från projektet "Konsten att mötas" med och vi hoppas att några av besökarna såg möjligheter i att arbeta vidare med dessa två eller i varje fall med skapande inslag för olika åldersgrupper. De två berättade om sina respektive arbeten och publiken fick bl a prova aktiviteter. De har båda en gedigen konstnärlig utbildning och stor vana vid att arbeta i kreativa processer på skolor, äldreboenden m m. Inger Melkersson som leder ett integrationsprojekt deltog och kontaktade oss för att utveckla ett samarbete (se nedan).

Fotografen Per-Anders Pettersson tog oss med på en resa för att möta mycket varierade bilder av Afrika. En bild kan säga mer än tusen ord, men besökarna fick också orden. Per-Anders Pettersson inledde dagen med en föreläsning om hur hans bilder har sett mycket olika ut genom tiden. Hans stora mål som ung var att bli fotograf och det är den konstformen han representerar. Under många år har han haft uppdrag att fotografera för olika ändamål; skildra livet inom vissa geografiska områden, naturbilder etc. Sedan flera år är han bosatt i Sydafrika och kunde där följa Mandela. Han har skildrat afrikaan och speciellt då en grupp som byggt murar kring sig och sina familjer.

Den 5 och 12 december engagerades Iryna Hauska för att arbeta med en grupp i Lövhultsprojektet, som Integrationsenheten i Nässjö kommun driver. Den bestod av 28 deltagare varav 4 - 5 svenskar och resten nysvenskar. De var personer som stod långt från arbetsmarknaden. Även personal inom cafeteria, städ, röj och snickeri deltog. Konst och kultur blir ett verktyg för att öka förståelsen mellan olika grupper och ett led i arbetet med integration. Under ledning av konstnären ges deltagarna möjlighet att arbeta med processer inom konst och hantverk, vilket engagerar hela människan och som syftar bland annat till att stärka språklig förståelse. Det ger också ett mycket konkret resultat

vilket stärker självförtroendet och dessutom ger det möjligheter till nya kontakter. Vidare menar vi att den personalgrupp som deltar kan ta med sig erfarenheterna in i andra elevgrupper.

Den aktuella konstnären Iryna Hauska har medverkat som mentor för nyanlända och asylsökande konstnärer i det riksomfattande projektet "Konsten att delta" och det är utifrån den meriten hon är med i även "Konsten att mötas", som syftar till att sammanföra olika kategorier i sociala och kulturella arbetsformer. Hon har invandrat till Sverige. Iryna Hauska har också ett stort kontaktnät och anlitas ofta som föreläsare och inspiratör över hela landet.

Inför genomförandet planerade vi i Skådebanan tillsammans med integrationsenheten i Nässjö kommun och vi förankrade våra planer hos vår konstnär Iryna Hauska. Vi beslöt oss för att arbeta med materialet strumpbyxor och som en grundidé utgick vi från en bild vi fått av Iryna.

Så - Vi skaffade strumpbyxor, saxar och funderade mycket på hur monteringen skulle kunna se ut.

Lövhult är ett friluftsområde med ett antal olika anläggningar som motionsgård, olika boenden, samlings-salar m m. Det projekt integrationsenheten bedriver är nytt på platsen och håller på att hitta sina former, men en önskan fanns att det gemensamma konstverket skulle kunna visas utomhus som en signal om den mångkulturella verksamhet som bedrivs där. Till slut fastnade vi för att skaffa ett antal armeringsjärn i lämpliga utformningar och att också skaffa impregnering, så att det tyg som fästes på armeringsjärnen skulle kunna var beständigt.

Vi sammanfattar gruppens (via Inger) utvärdering; "Ett stort TACK! Det har varit mycket inspirerande och värdefulla inslag i form av, härlig gemenskap, vara med om att få samman vår grupp, skapa nya kontakter, få lära om konstnärsyrket, lära om material m m. Iryna är inspirerande och pedagogisk i sin ledning så t o m våra äldre män blev engagerade och gjorde fantastiska konstverk."

Inger skriver också; "Vi avslutade med ett collage som dokumenterade vårt arbete. Där har deltagarna skrivit på svenska/sitt eget språk och satt upp bilder som vi skrivit ut. Det är både roliga och tänkvärda alster. Vi kommer sätta upp dessa konstverk, av handvirkade strumpbyxor som är uppspända på armeringsjärn. De kommer placeras vid entrén till vårt friluftsområde med en presentation. "En installation av handvirkade strumpbyxor i samarbete med konstnär Iryna Hauska och Skådebanan i Jönköpings län."

"Konsten att mötas" har avslutats som nationellt projekt och vi deltog i utvärdering samt summeringsseminarium på Moderna museet i Stockholm.

Konst- och stadsvandringar i Nässjö

Genom Ulla-Britt Lindqvists engagemang har det pågått ett antal konstvandringar genom åren. Under 2018 genomförde vi, i samverkan med Nässjö kommun, två välbesökta vandringar med två olika fokus, upprustning och trygghet och nya mötesplatser. Utvecklingschefen i Nässjö kommun Stina Granberg Lindor och arkitekt Ruben Albertsson deltog och gav sina perspektiv. Här kommer valda delar av Ulla-Britts rapport:

Vår stad – såväl som många andra tätorter – förändras och har behov av nya mötesplatser, bostäder och verksamhetslokaler. Gatumiljöer och fastigheter behöver ständigt rustas upp och miljön göras tryggare

Fokus upprustning och trygghet: Vandringen inleddes vid skulpturen Silvatica av Eric Grate. Ulla-Britt Lindqvist placerade in dess tillkomst i den upprustning Nässjö stad genomgick från 50-talet och under hela 60-talet. Då var upprustning synonymt med att byggnader revs och ersattes med nya. I det här fallet av Hotell Högland och kvarteret Linden. År 1967 kröntes omdaningen med invigningen av skulpturen Silvatica och därmed hade enligt Ulla-Britt Lindqvist modernismen kommit till Nässjö.

I korsningen Köpmansgatan Storgatan tog Stina Granberg Lindor till orda. Hon anställdes 2009 som utvecklingschef och har sedan dess arbetat med stadsvisionen. I vissa avseenden görs förändringar kontinuerligt och gäller sådant som planteringar, skyltar, ljus, färger, gång- och cykelvägar till exempel. Just där vi stannade har en plantering rustats upp, trappan till gym från Köpmangatan har färgsatts i en lysande färg och små lekplatser har placerats in för att skapa en mer omväxlande miljö. Stina Granberg Lindor poängterade att stadsvisionen kommer att revideras under hösten 2018 och hon bjöd in alla att komma med förslag till förbättringar.

Ruben Albertsson lyfte fram Nässjös starka identitet som en järnvägs- och industristad. Vi är trygga i den hemvisten och försöker inte skapa om oss till något annat. Han betonade att tryggheten i en rutnätsstad är så självklar på grund av själva gatubilden. Du ser åt alla håll och i Nässjös fall är dessutom många av gatorna, t ex de vi står på, väldigt breda. Skälet är förstås att de en gång anpassades för en stad där handel skulle gynnas av biltrafik ända in i centrum. Nu har vi andra preferenser och då skulle vi kunna förtäta gatubilden genom att lägga till små paviljonger av mer tillfällig karaktär för köpenskap och variation. Vidare måste vi låta fantasin ta plats så att vi ser möjligheter till att bygga fler bostäder i de centrala delarna. Varför inte bygga om före detta varuhus?

Ulla-Britt Lindqvist lyfte fram ljuskonsten som en möjlig väg att göra just denna plats mer trygg. Hon gav tre exempel. Ulla-Britt Lindqvist avslutade kvällens vandring med att knyta an Astrid Sylwans verk med den ljuskälla Nässjö Konsthall numera är i stadsparken. Ljuset är tänt nattetid i konsthallen och fungerar då som en trygghetsfaktor när Nässjöborna promenerar genom parken kvällstid.

Fokus nya mötesplatser, kvarteret Ärlan: Stadsvandringen inleddes på Nässjö konsthall och utställningen Making and breaking patterns av Saadia Hussain. Här möts öst och väst. Konstnärinnan är född 1973 i Pakistan och hon kom till Sverige som 6-åring. Utställningen är rik på mönster och starka färger. Konstruktionen är arkitektonisk och vi tycker oss se portar och svängdörrar. Vi tror oss först se symmetriska bilder men mönstret bryts sönder.

Många av verken i utställningen skildrar kvinnor. Än framställs de som ryska dockor, än som medeltida madonnor eller mughalprinsessor. Genomgående är att kvinnorna är starka och att de till och med ger fingret, d v s formar handen som en pistol. Konstnärinnan för in aktuella samhällsfrågor i sina bilder; krig, miljökatastrofer, Trump, bilder av vapen och varningssymboler. Hon låter insekter

t.ex flugor svärma över bilderna som exempel på ovälkomna gäster, som man kan tillåta sig att slå ihjäl. Associationerna till flyktingproblematiken är tydlig.

Från konsthallens beskrivning av en symbolisk mötesplats, vandrade vi till Ärlan där den övergripande idén i Nässjö kommuns utvecklingsprogram är att kvarteret skall hållas levande. Stina Granberg Lindor redogjorde för hur man genomfört medborgardialoger och hur olika förvaltningar fått möjlighet att komma med synpunkter. Resultatet är att följande ledord utkristalliserats:

- Viktigt att kvarteret kommer att innehålla bostäder.
- Miljön skall präglas av öppenhet och tillgänglighet
- Torget i mitten skall präglas av en inbjudande grönska

Kvarteret har i dag tre byggnader. Av dessa har Centralskolan ett värde som monumentalbyggnad. Det är ett gammalt hus och där har det bedrivits skolverksamhet länge, vilket innebär att många Nässjöbor har minnesbilder från verksamheten. Huset har ett symmetriskt yttre med en tydligt markerad entré. I det förslag som kommer att tas upp i kommunfullmäktige under hösten, ingår en kalkyl på vad det skulle kosta att renovera huset till en användbar nivå. Den totala kostnaden för detta uppskattas till ca 53 miljoner kronor i dagens prisnivå. När det gäller de andra två husen rekommenderas att de ersätts med bostäder.

Det som nu är skolgård föreslås delvis behållas och göras om till en inbjudande och öppen yta. Stina Granberg Lindor visade på olika skisser hur en sådan miljö skulle kunna utformas. Var skulle ingångarna vara? Hur stora borde de vara i förhållande till byggnaderna? Centralskolan planeras vara i fortsatt kommunal ägo och också vara en öppen tillgänglig plats under stor del av dygnet. Inte minst därför är planeringen av den f d skolgården viktig. Den bör vara ett förbindelsestråk mot väster, norr och söder.

Ruben Albertsson fortsatte på temat mötesplats och torg. Han poängterade att han kom "utifrån" och att han därför kunde tillåta sig att fundera på Nässjö stadskärna på ett mer fantasifullt sätt. Han poängterade att unga industriorter ofta har en utvecklingspotential, eftersom man inte tyngs av alltför mycket historia. En viktig aspekt är hur många centrum man vill ha. I Nässjö har vi redan bestämt oss för ett andra centrum nämligen köpcentrum i Almenäs och därför byggt ut Brogatan. Nu finns planer för Västra staden. Hur skall vi bäst få kontakt med den stadsdelen? Tänker vi oss att detta ska bli en ny mittpunkt eller ett tillägg till befintlig stadskärna? Frågan hänger ihop med kvarteret Ärlan och bostadsbyggandet där.

Bostäder är ett utmärkt sätt att förtäta en stadskärna och skapa liv och rörelse där hela dygnet. Därför är det en utmärkt idé att bygga bostäder i kvarteret Ärlan. Skulle man inte kunna bygga bostäder även på Södra torget? Och ett torg på det som vi kallar skolgården? Formen är lite som torget i Siena. Lite sluttande och möjligt att använda för konserter. Många gånger tillåts parkeringar för bilar i alltför stor utsträckning. Innebär framtiden andra miljöhänsyn och därmed andra behov?

Avslutningsvis gick deltagarna till Södra torget för att därifrån titta på Nässjös senaste väggmålning, gjord av Saadia Hussains. Den utgörs av en rund kraftfull form som det strålar ut från. Det runda består av läppstift och missiler och under varje sådant delmotiv avbildas ett starkt kvinnoansikte. I bildens mitt finns en tärning och poängtalet totalt är det högsta möjliga. Andra motiv som förekommer är vakande ögon, övervakningskameror, eldar, facklor, bäbisar med gasmasker och flygfän. Utan tvivel möts två olika världar på vardera sidan av Södra torget. Väggmålningen från 1970-talet på Storgatan, som gjordes av eleverna på Sörängens folkhögskola, är ett exempel på ett

tillbakablickande förhållande av en förgången tid medan Saadia Hussains väggmålning lyfter kulturer från andra världsdelar i stadsbilden.

Vi hoppas att vi även framtiden ska kunna arrangera liknade vandringar i samverkan med andra aktörer.

Konstvandringar genom en digital app

Som alla förstår av texten ovan kan en digital guide inte ersätta de kvalitativa och reflekterande vandringarna. En sådan har andra fördelar; vi kan nå så oändligt många fler, vi skapar nyfikenhet och intresse kring exempelvis väggmålningarna i Nässjö osv. Idén att utveckla en digital guide kom till när vi besökte Turistbyrån för att affischera inför stadsvandringarna. Personalen lyfte fram behovet av guidningar eller dylikt om väggmålningarna som ju ingen kan missa och som många, i alla åldrar, är nyfikna på. Där och då startade utvecklingsarbetet. Som framgår av verksamhetsplanen för 2019 har vi kommit en bra bit på väg. Genom Ulla-Britt har vi kunskaper och ett engagemang som helt enkelt måste tas tillvara. Vi vill också ge en eloge till Nässjö kommun som satsat på väggmålningarna.

Vi uppmärksammade raskravallerna, de s k Tattarekravallerna

2018 var det 70 år sedan de s k Tattarekravallerna ägde rum i området runt Östra Torget i Jönköping. För att uppmärksamma händelsen ordnade Skådebanan i Jönköpings län och konstnären Mario Rojas en tillfällig konstillation av Mario Rojas i anslutning till skulpturen Resandefolket på Hovrättstorget.

Vi gjorde en utställning utifrån texter ur Majgull Axelssons bok Jag heter inte Miriam. Utställningen visades på Hovrättstorget den 17 och 18 mars. På detta sätt använder vi konsten som utgångspunkt för att belysa en aktuell samhällsfråga. En dragospelare bidrog till uppmärksamheten genom att spela musik från den zigeniska traditionen.

Diskussioner fördes också med regissören Arne Andersson om att sätta upp hans pjäs "Gråt ni så dansar jag", som även den behandlar dessa tragiska händelser 1948. Medel för detta söktes från bl a Riksantikvarieämbetet. Tyvärr gick finansiering inte att ordna så teaterprojektet genomfördes inte.

Övrig verksamhet och samverkan

I samverkan med läns museet har programpunkten "Min favorit", där olika personer valt konst ur museets samlingar och gett sin personliga tolkning på dessa, genomförts. Vi har även medverkat till att få till stånd en serie av föreläsningar. Bland andra var Anders Rydell på plats strax efter valet och reflekterade över det nya kulturpolitiska landskapet.

Tillsammans med läns museet och Synskadades Riksförbund valde vi, för att öka tillgängligheten, att syntolka museets fasta utställning om John Bauer "Följ John". Det är ett samverkansprojekt som varit på tal länge och som kom vi igång i slutet på 2018 men det stora arbetet sker under 2019.

Vi försöker skapa möjligheter för olika kulturella genrer att mötas och brytas mot varandra. Under senare delen av 2018 fick vi möjlighet att bidra till arbetet med en dans-performance i konstillationen på läns museet. Det publika kommer att ske under våren 2019 då Emma Strandsäter, dansare bördig från länet, experimenterar kring hur den mänskliga kroppen och kroppsrörelser kan förändra besökarens upplevelse och förståelsen av konstverk i utställningen.

Sedan några år tillbaka samverkar vi med Region Jönköping i ett projekt som syftar till att utveckla videokonsten. Vi äger sex TV-skärmar som kan lånas ut till aktörer i länet för en mindre administrativ avgift. Hanteringen av bokning och lagring av skärmarna sköts av Regionens tjänstemän på Kulturens Hus. Skärmarna är efterfrågade och de har varit utlånade flera perioder under 2018.

Lördagen 13 oktober genomfördes premiären av Riksteaterns Polarfararna på Gränna Kulturgård. Arrangörer var Skådebanan i Jönköpings län, tillsammans med ShareMusic & Performing Arts och Grenna Museum. Alla samverkanspartner - kompletterat med Studieförbundet Vuxenskolan - var behjälpliga i bygge och rivning. Jönköpings-Posten fanns på plats och recenserade föreställningen.

Publiken uppgick till 140 personer - med god uppslutning från bl a Riksteaterns ledning/ produktionsteam och lokala Grännabor. Föreställningen är ett direkt resultat av den polarexpedition som regissören Åsa Johannisson gjorde hösten 2016, som en del i Polarforskningssekretariatets konstnärsprogram. Resan blev av efter initiativ från Grenna Museum och ShareMusic.

På initiativ av vår nationella organisation har en projektidé utarbetats där flera regionala Skådebaneföreningar deltagit. Det gäller ett projekt som riktar sig till personer som är dömda till vård/straff och som vistas på anstalter av olika slag. Tanken är att via konst och kultur och med hjälp av konstnärlig metodik kunna ge projektdeltagarna verktyg för reflektion, självkänedom och stöttning i att vända sitt liv i en mer positiv riktning. För projektets genomförande kommer medel från Allmänna Arvsfonden och/eller Postkodlotteriet att sökas av huvudprojektägaren Riksskådebanan. Utan dessa medel kommer projektet troligen inte att kunna genomföras.

I slutet av 2018 gavs vi möjlighet att samverka med Österängens konsthall i deras salong med den provocerande titeln "Vilka jävla amatörer!" Utställningen visades på Österängens Konsthall mellan den 8 december 2018 - 13 januari 2019. Med utställningen ställdes frågor om vad en amatör är, vilka värden ordet är laddat med och om nödvändigheten och riskerna med att göra ett urval.

Vi har inspirerats av Skådebanans anrika historia som teaterbiljettförmedlare och arrangör av resor till de stora städernas teatrar. Vi tror att det även idag finns många som saknar transportmöjligheter, sällskap och/eller överblick över kulturutbudet. Vi beslutade, och avsatte pengar, för att 2019 på prov ordna buss- eller gruppresor till kulturaktiviteter inom länet.

Det interna arbetet i styrelsen

Verksamhetsåret 2018 stod vi utan deltidsanställd verksamhetsledare. Det innebar förstås att vi har fått pröva olika nya sätt att få styrelsearbetet att fungera. Ofrånkomligen innebär det att styrelsen har fått ta ett större operativt ansvar. Detta har skett bland annat genom ett antal arbetsgrupper, exempelvis marknadsföringsgrupp, ansökningsgrupp. Styrelsen har fungerat bra trots de nya förutsättningarna och mycket har blivit gjort och stora utvecklingsprojekt påbörjats.

Styrelsen har, med de nya förutsättningarna, diskuterat att arvoda hela eller delar av styrelsen. Dock mynnade det ut i ett beslut att avstå från arvoden. Däremot önskade styrelsen att istället, som stimulans, få delta i konferenser eller seminarier. Under 2018 deltog de flesta i styrelsen i det nystartade kulturpolitiska konventet Folk och Kultur i Eskilstuna. Det är ett 3-dagars evenemang som är tänkt att återkomma varje år i februari. En stor del av styrelsen deltog även i 2019 års konvent.

Styrelsen

Styrelsen har bestått av följande

Ordförande	Ann-Britt Carlsson
Vice ordförande	Helena Melin
Kassör	Christine Damberg Svensson
Ledamöter	Dennis Ernst, Ulrika Florin (föräldraledig), Liselotte Munther, Lisbeth Lindholm Vahtras, Michella Zayat och Jonna Ahlander
Suppleanter	Anna-Johanna Flintberg och Ulla-Britt Lindqvist

Övriga förtroendeposter

Valberedningen har bestått av:

Göran Bäckstrand, Michael Lindberg och Irené Oskarsson

Revisorer har varit:

Sven Ebbesson, Kristina Flodin-Carlsson och ersättare Ulf Svensson

Signerad

.....
Ordförande

.....
Vice ordförande

.....
Kassör

.....
Ledamot

.....
Ledamot

.....
Ledamot

.....
Ledamot

.....
Ledamot